

пропало.” — „Ба! добре, наше арснадарю,” загадав Іванко: „але-ж бо оно буде брешкотіти, то би хто пізнав тай би зловили злодія, тай таки хоть куснями, то би ся тобі вернуло.” — „Який бо ти, Іванку дурний, шкода тебе, що-сь такий виріє! а він не возьме в міх полови, на-сипле, переміняє, возьме на плечі, тай понесе до міста; хто зго буде питати!” — „О, коли так, то пронав уже твій котел,” сказав Іванко урадовавши ся, що зго научив Жид, як що робити. Відтак дійшов Іванко в корчі, розбив котел, порубав, взяв у мішок полови, тай поїє до міста і продав.

Жидівські гроші-

Ішов раз Жидок із ярмарку та стрітив ся з бідним наймитом, що служби шукав. Ідуть собі дорогою, ідуть, аж приїшли на брід: Жид скинув свої черивки і стягнув панчохи, позакасував штани, і брєде у-перед, а наймит іде за